

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Røverstuen (DK)

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Noveller", i Blicher, Steen Steensen: *Noveller*, udg. af Esther Kielberg ; Henrik Ljungberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 44. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blic03val-shoot-idm140515389088112/facsimile.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Noveller

Jagttasken. »Den gamle Kok* og to Kyllinger, naadig Herre!« (Dette »naadig Herre« vilie vi for Fremtiden som oftest udelade; men det skal nødvendig underforstaaes ved Slutningen af enhver Replique.) »Det er lidt for to Dages Jagt;« sagde hin, »kommer der ingen Hjort bagefter?« »Ikke dennegang;« svarte Niels sukkende: »naar Krybeskytter bruge Hjorte til at ride paa, vanker der ingen til os.« Denne Yttring fordrede naturligviis en nøjere Forklaring; men da Læsren allerede iforvejen har modtaget Samme, vilie vi imidlertid henvende Opmærksomheden paa det, der foregik bag Naadigherrens brede Ryg.

Her stod nemlig det unge forlovede Par: Junker Kaj og Frøken Mette. Den Første en smuk Ungersvend paa fem og tyve, og derhos elegant og fuldkommen paa den Tids nyeste Møde. For at vise, med hvilke Vaaben Pigehjertes dengang angrebes og besejredes, bør jeg ikke forbigaae Junkerens Udvortes; men begynder ved Fødderne, for stedse at stige i min Beskrivelse. Disse vare bedækkede af ganske brednæsede, korte Støvler, hvis vide Skafter slubrede i mange Folder nede om Smalbenene. Hvide Silkestrømper omsluttede Læggene, og trak sig netop en Haandsbred op over Knæerne, foroven garnerede med en Strimmel af de fineste Kniplinger. Derefter kom et Par snevære sorte Fløjlsbuxer, af hvilke dog ikkun lidt lod sig tilsynes, formeddelt de uhyre Skjød af en ligeledes sort Fløjlsvest. En carmoisinrød Stoffes Kjole, med een Rad store overtrukne Knapper, korte Ærmer, der kun rakte til Haandledene, men Opslag til Albuerne, sammenholdt med en Hægte over Kalvekrydset, fuldendte Paaklædningen. Hele Haaret var stroget glat tilbage, og bundet i en lang stiv Pidsk tæt op i Nakken. Jeg skulde kun fortjene mig liden Tak af mine Læserinder, hvis jeg ikke med samme Nøjagrighed afbildede den velformede Frøken; men her kan jeg fatte mig kortere, og betragte hende under trende Hovedstykker: 1) de spidsnæsede, højhælede, sølvbespændte Skoe, 2) den lille, røde, guldgalonerede Hue, som gik ned med en spids Snip i Panden, og skjulte hele det opsmøgede Haar, og 3) den storblommede, i Grunden himmelblaa langlivede Damaskes Kjole, hvis vide Ærmer naaede kun lidt nedenfor Albuerne, lod Skuldrene og Brystet bart, og – vel at mærke – ikke var snørt. – For

* Høse have vi tilfældes med Tydskere; Kok med Engellændere og Franske. De to sidste Folk have upaarvildelig Ordet fra os.

dem, som kjende og tilbørligen beundre de nuværende Moders Skjønhed, vil det synes ubegribeligt, hvorledes en saadan udstafferet Dame kunde sætte et Mandfolkchjerte i Brand, da det eneste takkkelige og smagfulde i Pynten var de nøgne Skuldre og Bryster; men jeg maa lægge til, at Frøken Mettes Ansigt virkelig var saa overmaade dejligt, at Man over dette gjerne kunde glemme Klæderne.

Disse tvende vakre Personer stode da, som sagt, bag ved den gamle Herre, Haand i Haand, og – som det syntes – beskæftigede med kjælent Gjækkerie. Junkeren rakte hyppigt de tilspidsede Læber frem til Kys, og Frøkenen drejede ligesaatit Ansigtet bort, ikke just med Uvillie, men med et skjelmisk Smil. Det synderligste var, at hun, hvergang hun bøjede Hovedet tilbage, kikkede ud forbi Faderen i Gaarden, hvor der dog for Øjeblikket ikke var Andet at see (thi Skytten stod for dybt inde under Vinduet), end Træhesten og den ny Skrivedreng, der, saasnart han var kommen ind i Skriverstuen, satte sig ved det aabnede Vindue. At denne – uagtet Prædicatet Skrivedreng – var en overordentlig smuk Karl – vüde dog ikke sige stort; thi for det første havde han et mægtigt Ar over den ene Kind, og for det andet, tredje, fjerde og femte var han klædt ganske og aldeles som Skrivedreng. Hvorledes denne Dragt tog sig ud, finder jeg ikke passende at fortælle, da jeg nu saa nylig har leveret en Beskrivelse over Standspersoners. Ej heller behøver jeg vel at opholde mig længere ved Frøken Mettes Moder, den gode Frue Kirsten, der sad i et andet Vindue, og med velbehageligt Smil bemærkede de unge Menneskers Elskovspøg. Med saa megen større Føje kunde den gode gamle Dame rigtignok ogsaa glæde sig over dette Partie, da det fra Begyndelse af – var hendes eget Værk. Selv havde hun (som Naadigherren i Jagtsproget skjermvüis udtrykte sig) blandt en heel *Rulle* Junkere *vejret* den fedeste, samt først *slaaet an paa hans Fod*. Da den unge Herre var eneste Søn, Arving til Palstrup og flere Godser; da han ydermere var en ægte *Sextenender*, blev Mariagen snart besluttet mellem Forældrene og declareret for Børnene. Brudgommen, der just var kommen hjem fra Paris, som Frue Kirsten *tog ham paa Komet*, *troede* godt; hvilket ikke var at takke ham for: Frøken Mette var ung, dejlig, eneste Barn og Arving til Anshjerg, hvis Hjorte, Vildsviin og Bønder vare ligesaa gode som Palstrups; men som med Hensyn til Uhrhøns og Ænder havde meget forud. I Hvad Bruden angaaer, da var hun Forældrenes jernfaste Villie saa ubetinget undergIVEN, at vi for det første